

[Hem](#) > ... > [Rättsliga Åtgärder](#) > [Europeisk Civilrättslig Atlas](#) > [Bryssel I-förordningen \(omarbetning\)](#) > [Croatia](#)

Bryssel I-förordningen (omarbetning)

Kroatien

Kroatien

HITTA BEHÖRIGA DOMSTOLAR/MYNDIGHETER

Med sökverktyget nedan kan du hitta de domstolar eller myndigheter som har behörighet - en roll - för ett visst europeiskt instrument. Vi har gjort allt vi kan för att se till att sökresultaten är korrekta, men i några få fall har det inte gått att fastställa vem som är behörig.

Artikel 65.3 - information om hur man enligt nationell lag fastställer konsekvenserna av de domar som avses i artikel 65.2

Tredje man som inte är part i en tvist delges en litisdenuktion för att underrättas om att det pågår rättsprocess vars avgörande kan ha indirekt rättsverkan för dem. Om käranden eller svaranden är skyldig att underrätta tredje man om att talan väckts för att uppnå en viss civilrättslig verkan får han eller hon göra detta när som helst innan ett lagakraftvunnet avgörande meddelas. Underrättelsen görs genom att inge en ansökan om litisdenuktion till tvistemålsdomstolen, tillsammans med en motivering och en beskrivning av processläget. En part som har initierat en sådan litisdenuktion får inte senare utnyttja detta genom att begära att målet ska vilandeförklaras, att tidsfristerna ska förlängas eller att en förhandling ska senareläggas.

Tredje man som har ett legitimt intresse av att en av parterna i målet ska vinna får intervensera till stöd för den parten, men är inte skyldig att göra detta. Om tredje man beslutar att intervensera ingår han en interventionsförklaring, antingen vid en förhandling eller genom en skriftlig inlägga som lämnas till båda parterna. Tredje man som intervenerar blir inte part i förfarandet, utan får ställning som intervenient. Som sådan måste han acceptera processläget vid tidpunkten för interventionen. Intervenientens processhandlingar får inte strida mot de handlingar som företas av den part som intervenienten har intervenerat till stöd för.

Kroatisk rätt skiljer mellan tre typer av intervenienter: en ordinär intervenient, en intervenient med ställning som enda medpart (domens rättsverkan berör i lika hög grad intervenienten som parten i målet) och *en sui generis*-intervenient (intervention av statsåklagare och socialtjänst). Om typen av intervenient inte anges antas intervenienten vara en ordinär intervenient.

Ett lagakraftvunnet domstolsavgörande i ett mål som tredje man underrättades om eller deltog som intervenient i ger upphov till en särskild rättsverkan för tredje man, även kallad interventionseffekt. Tredje man kan avvärja denna verkan genom att framgångsrikt inge en form av invändning som kallas *exceptio male gesti vel conducti processus*. Om en ny rättsprocess inleds mot tredje man som underrättades om eller deltog i det aktuella tvistemålet har denne således inte möjlighet att i det nya målet (för att avgöra sin tvist med den part som han intervenerade till stöd för i det tidigare målet) göra gällande att domstolen inte avgjorde tvisten i det målet på ett korrekt sätt. Det lagakraftvunna avgörandet har dock inte absolut verkan för intervenienten.

Om en part företog processhandlingar med vetskap om att de skulle försämbra dennes ställning i processen, eller om parten inte företog processhandlingar med vetskap om att de - på grundval av de argument som vederbörande hade möjlighet att åberopa - kunde förbättra dennes ställning i processen, eller om parten undanröjde den processuella betydelsen av sådana processhandlingar från intervenientens sida som sannolikt skulle ha varit fördelaktiga eller företog handlingar som stred mot dessa, kan interventionseffekten av det

lagakraftvunna avgörande som tidigare meddelats i tvisten mellan den part intervenienten intervenerade till stöd för och motparten således bestridas med avseende på den tidigare intervenienten.

Det antas att intervenienten tilläts företa handlingar i förfarandet som sannolikt skulle bidra till ett fördelaktigt resultat i tvisten, såvida inte något annat fastställts i förhållande till den invändning som den tidigare intervenienten ingett.

Litisdenuktionen har processrättsliga och civilrättsliga konsekvenser. Den part som initierade litisdenuktionen får i den efterföljande processen mot tredje man som delgavs litisdenuktionen åberopa den lagakraftvunna domens "interventionseffekt", oavsett om tredje man intervenerade (om en skadevållare inte intervenerade i ett mål mellan en skadelidande part och en försäkringsgivare, trots att försäkringsgivaren uppmanade skadevållaren att intervensera, kan skadevållaren t.ex. inte göra invändningar i regressförfaranden som försäkringsgivaren för mot honom eller henne, vilket han eller hon kunde göra i processen mellan försäkringsgivaren och den skadelidande parten). Litisdenuktionen är också relevant för att avbryta den period efter vilken ett mål blir preskriberat, för att skjuta upp förfallodagar och för att framställa skadeståndskrav på grund av en defekt.

Det faktum att tredje man har delgetts en litisdenuktion påverkar inte förhållandet mellan tredje man och motparten till den part som en intervenient har intervenerat till stöd för, förutom då tredje man har beslutat att intervensera som intervenient.

Artikel 74 – Beskrivning av nationella regler och förfaranden rörande verkställighet

I Kroatien regleras verkställighetsförfarandet av bestämmelserna i lagen om verkställighet av domar (*Ovršni zakon*) (Kroatiens officiella kungörelseorgan (*Narodne Novine* (NN) nr 112/12, 25/13, 93/14, 55/16 och 73/17) (nedan kallad *verkställighetslagen*).

I den lagen fastställs det förfarande enligt vilket domstolarna verkställer fordringar med stöd av exekutionstitlar (verkställighetsförfarande (*ovršni postupak*)). Finansmyndigheten (*Financijska agencija*, nedan kallad *Fina*) – dvs. den juridiska person som genomför verkställighetsåtgärder enligt verkställighetslagen och lagen om verkställighet med avseende på kapital –, arbetsgivare, den kroatiska pensionsmyndigheten och andra lagstadgade organ deltar också i verkställighetsförfarandena.

Distriktsdomstolarna (*općinski sudovi*) har materiell behörighet i att förordna om verkställighet, utom då ärendet uttryckligen har anförtrotts en annan domstol, ett annat organ eller en annan person. Domstolar med behörighet att förordna om verkställighet har också rätt att pröva överklaganden av förordnanden om verkställighet eller andra beslut som de har meddelat inom ramen för en ansökan om verkställighet. Den territoriella behörighet som anges i verkställighetslagen är exklusiv (den territoriella behörigheten för prövning av en ansökan om verkställighet med avseende på fast egendom och genomförandet av sådan verkställighet tillhör t.ex. den domstol inom vars domkrets den fasta egendomen är belägen).

Verkställighetsförfaranden i första och andra instans genomförs – och motsvarande beslut meddelas – av en ensam domare, utom då det i verkställighetslagen föreskrivs att förfarandet ska genomföras – och motsvarande beslut meddelas – av en notarie.

Förfarandet inleds av borgenären, som ansöker om verkställighet hos behörig domstol med stöd av en exekutionstitel. Ett undantag från denna regel är då en borgenär inger en begäran om direkt indrivning till Fina med stöd av en exekutionstitel (t.ex. en lagakraftvunnen dom). Detta är endast tillåtet för att driva in en penningfordran på gäldenären (direkt indrivning av en penningfordran). I stället för att förordna om verkställighet skickar Fina i så fall en kopia av borgenärens begäran med all information till gäldenären.

Föremålet för verkställigheten är föremål och rättigheter som enligt lag kan användas för att driva in en fordran. Verkställighetsmetoderna är verkställighetsåtgärder, säkerhetsåtgärder eller ett system av åtgärder för att driva in eller säkra en fordran i enlighet med lagstiftningen.

Domstolen förordnar om verkställighet med hjälp av de metoder och på grundval av de tillgångar som anges i ansökan om verkställighet. Om verkställigheten föreslås omfatta flera metoder eller flera tillgångar ska domstolen på gäldenärens begäran begränsa verkställigheten till de metoder eller tillgångar som räcker för att driva in fordran.

Frågan om huruvida vissa föremål eller rättigheter kan omfattas av verkställighet, eller huruvida verkställighet avseende vissa föremål eller rättigheter är begränsad, avgörs mot bakgrund av de omständigheter som rådde när ansökan om verkställighet ingavs.

I artikel 212 i verkställighetslagen fastställs särskilda regler om verkställighet med avseende på medel som är undantagna från verkställighet eller medel för vilka verkställigheten är begränsad. I artiklarna 241 och 242 i verkställighetslagen fastställs särskilda regler om undantag och begränsning från verkställighet med avseende på juridiska personers egendom. En av grundprinciperna i verkställighetsförfarandet är att en domstol ska ta hänsyn till gäldenärens värdighet när den vidtar verkställighets- eller säkerhetsåtgärder, och se till att verkställighetens negativa effekter på gäldenären minimeras.

Ett beslut i första instans kan överklagas, om inte annat föreskrivs i verkställighetslagen. Även om ett tillåtligt överklagande av ett domstolsavgörande om verkställighet som meddelats med stöd av en exekutionstitel inges inom den föreskrivna fristen skjuts verkställigheten inte upp. Ett överklagande ska inges inom åtta dagar från den dag avgörandet i första instans delgavs, om inte annat föreskrivs i verkställighetslagen, eller inom tre dagar vid tvister som rör växlar eller checkar.

Alla fordringar som har godtagits genom ett lagakraftvunnet domstolsavgörande, ett beslut av en annan behörig offentlig myndighet, en förlikning vid domstol eller annan behörig myndighet eller en notariehandling preskriberas efter tio år, även de fordringar som annars har en kortare lagstadgad preskriptionstid.

Fordringar som inte har godtagits genom ett lagakraftvunnet domstolsavgörande, ett beslut av en annan behörig offentlig myndighet, en förlikning vid domstol eller annan behörig myndighet eller en notariehandling preskriberas efter fem år, utom då en annan preskriptionstid föreskrivs i lag.

En preskriptionstid på tre år från förfallodagen gäller för fordringar beträffande periodiska betalningar som förfaller årligen eller med kortare intervall, oavsett om de är periodiska andrahandsfordringar, som t.ex. räntefordringar, eller periodiska fordringar som rör rätten i sig, som t.ex. underhållsfordringar. Detsamma gäller för livräntor för vilka kapitalbelopp och ränta betalas i lika stora, på förhand fastställda periodiska belopp, men inte för avbetalningar eller andra fall av delvist fullgörande.

En rättighet som ligger till grund för periodiska fordringar preskriberas efter fem år räknat från den dag då den äldsta obetalda fordran förföll till betalning. Rätten till lagstadgat underhåll kan inte preskriberas.

Ömsesidiga fordringar som härrör från affärsavtal avseende handel med varor och tjänster, dvs. avtal om handel med varor och tjänster som ingåtts mellan en näringsidkare och ett offentligt organ, samt krav på ersättning för kostnader på grundval av dessa avtal, preskriberas efter tre år. Preskriptionstiden gäller separat för varje fall av varuleverans, utförda arbeten eller tillhandahållna tjänster. Fordringar som rör hyra, vare sig den ska betalas periodvis eller som ett totalbelopp, preskriberas efter tre år. Skadeståndskrav preskriberas tre år efter det att den drabbade fick kännedom om skadan och vem som orsakat skadan. I alla händelser preskriberas sådana fordringar fem år efter det att skadan inträffade. Om skada har orsakats genom brott, och en längre preskriptionstid tillåts för lagföring, preskriberas ett skadeståndskrav gentemot den ansvariga personen när preskriptionstiden för att väcka åtal löper ut.

Fordringar som rör leverans av el och värme, gas, vatten, sotnings- och städtjänster preskriberas efter ett år, om tjänsten tillhandahölls för att möta ett hushålls, en radiostations eller en radio- och tv-stations behov av att använda en radio och tv-apparat. Preskriptionstiden på ett år gäller också post-, telegram- och telefonserviceleverantörens fordringar avseende användning av telefoner och postlådor, andra fordringar från denna tjänsteleverantör avseende belopp som ska betalas var tredje månad eller oftare och fordringar avseende tidningsprenumerationer, räknat från slutet av den period för vilken den berörda publikationen beställdes.

En försäkringstagares eller tredje mans fordringar inom ramen för en livförsäkring preskriberas efter fem år, och fordringar inom ramen för andra försäkringsavtal efter tre år, räknat från den första dagen efter slutet på det kalenderår då fordran uppstod. En försäkringsgivares fordringar inom ramen för ett försäkringsavtal preskriberas efter tre år. Preskriptionstiden för en fordran som en försäkringsgivare kan rikta mot tredje man som är ansvarig för att risken har realiserats inleds och upphör samtidigt som försäkringstagarens fordran mot tredje man.

Artikel 75 a - de domstolar till vilka ansökan om vägran av verkställighet ska göras enligt artiklarna 36.2, 45.4 och 47.1

I Kroatien görs ansökningar till behöriga distriktsdomstolar i civilrättsliga ärenden, och till behöriga handelsdomstolar i handelsrättsliga ärenden.

Alla distriktsdomstolar är behöriga att pröva ansökningar om erkännande och verkställighet av avgöranden som meddelats av utländska domstolar.

Artikel 75 b – de domstolar till vilka ett överklagande av ett beslut med avseende på en ansökan om vägran av verkställighet ska ges in enligt artikel 49.2

I Kroatien ska ett överklagande av ett beslut angående en ansökan om vägran av verkställighet inges till regiondomstolen via behörig distriktsdomstol i civilrättsliga ärenden, och till handelsöverdomstolen via behörig handelsdomstol i handelsrättsliga ärenden.

Klicka på länken nedan för att se alla behöriga myndigheter för denna artikel.

[Lista med behöriga myndigheter](#)

Artikel 75 c – de domstolar till vilka eventuella ytterligare överklaganden ska ges in enligt artikel 50

Enligt tillämplig nationell rätt går det inte att överklaga till ytterligare en högre instans.

Artikel 75 d – de språk som godkänns för översättningar av intyg rörande domar, officiella handlingar samt inför domstol ingångna förlikningar

Ej tillämplig.

Artikel 76.1 a – de bestämmelser om domstols behörighet som avses i artiklarna 5.2 och 6.2 i förordningen

Beträffande behörighet på privaträttens område föreskrivs i artikel 46 i lagen om internationell privaträtt (*Zakon o međunarodnom privatnom pravu*) (*Narodne Novine* (NN, Kroatiens kungörelseorgan) nr 101/17), som varit i kraft sedan den 29 januari 2019, att kroatiska domstolar har behörighet i tvister med ett internationellt inslag. I denna bestämmelse anges uttryckligen att Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (EUT L 351, 20.12.2012) gäller inom förordningens tillämpningsområde, och utvidgar tillämpningen till även innefatta situationer med tredjelandsmedborgare. Enligt artikel 46.3 finns möjlighet att besluta att en domstol i tredjeland har behörighet, utom när en kroatisk domstol eller en domstol i en annan EU-medlemsstat har exklusiv behörighet.

Artikel 76.1 b – de bestämmelser om litisdenuktion som avses i artikel 65 i förordningen

I Kroatien omfattas litisdenuktion av artikel 211 i civilprocesslagen (*Zakon o parničnom postupku*).

Artikel 76.1 c – de konventioner som avses i artikel 69 i förordningen

- Avtalet mellan Jugoslavien och Bulgarien av den 23 mars 1956 om ömsesidig rättslig hjälp.
- Fördraget mellan Jugoslavien och Tjeckoslovakien av den 20 januari 1964 om reglering av rättsförhållanden i civil-, familje- och straffrättsliga ärenden.
- Konventionen mellan Jugoslaviens regering och Frankrikes regering av den 18 maj 1971 om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område.
- Avtalet mellan Jugoslavien och Grekland av den 18 juni 1959 om ömsesidigt erkännande och verkställighet av domar.
- Fördraget mellan Jugoslavien och Ungern av den 7 mars 1968 om ömsesidig rättslig hjälp.
- Fördraget mellan Jugoslavien och Polen av den 6 februari 1960 om rättslig hjälp i civil- och straffrättsliga ärenden.
- Avtalet mellan Rumänien och Jugoslavien av den 18 oktober 1960 om rättshjälp.
- Konventionen mellan Jugoslavien och Italien om ömsesidigt rättsligt samarbete i civila och administrativa ärenden, undertecknad i Rom den 3 december 1960.

- Fördraget mellan Jugoslavien och Österrike om ömsesidigt rättsligt samarbete, undertecknat i Wien den 16 december 1954.
- Fördraget mellan Kroatien och Slovenien av den 7 februari 1994 om rättslig hjälp i civil- och straffrättsliga ärenden.

■ Senaste uppdatering: 15/07/2024

Sidans nationella språkversion sköts av respektive medlemsland. Översättningarna har gjorts av EU-kommissionen. Det är möjligt att översättningarna ännu inte tar hänsyn till eventuella ändringar som de nationella myndigheterna har gjort. Europeiska kommissionen fritar sig från allt ansvar för information och uppgifter i detta dokument. För de upphovsrättsliga regler som gäller för den medlemsstat som ansvarar för denna sida hänvisas till det rättsliga meddelandet.